

*Gyvenimas teka mummyse
lyg rami upė,
ir tai – stebuklas.
Tačiau ir prie stebuklų
priprantama.
Kiekviena diena yra
nauja dovana,
baltas neprirašytas
popieriaus lapas.*

Bruno Ferrero

ISBN 9986-04-223-2

9 789986 042235

BRUNO FERRERO

Leidykla „Kartūnų pasaulis“

Auksinių žuvelių paslaptis

TRUMPI PASAKOJIMAI SIELAI

BRUNO FERRERO

Auksinių žuvelių paslaptis

TRUMPI PASAKOJIMAI SIELAI

Leidykla
„Katalikų pasaulis“
Vilnius 2003

UDK850-3
Fe326

Verstais *Bruno Ferrero*
ILSEGRETO
DEIPESCIRROSSI
Piccole storie per l'anima
Editrice ELLEDICI, 2001

Iš italų kalbos vertė
RASA PALECKYTĖ

Ferrero, Bruno
Fe326 Auksinių žuvelių paslaptis: trumpi pasakojimai
sielai / Bruno Ferrero; [iš italų kalbos vertė Rasa
Paleckytė]. - Vilnius: Katalikų pasaulis, 2003. - 80
p.: iliustr.

ISBN 9986-04-223-2

Aštuntoji, paskutinė „Trumpų pasakojimų sielai“
knygelė, kurioje, kaip ir ankstesnėse, kalbama apie
mažus dalykus - didelių dalykų pradžia; dvasią, kurią
tarsi kirvį, kad nesurūdytų, reikia kasdien truputį paga-
lauti; sūriame kiekvienos dienos vandenyje užtarnautą
amžinybę.

UDK 850-3

© Editrice ELLEDICI -10096 Leumann (Torino), 2000
© LVK leidykla „Katalikų pasaulis“, 2003

ISBN 9986-04-223-2

KAS MUMIS RŪPINASI

Akvariume gyveno dvi auksinės žuvelės.
Tingiai plaukiodamos ratu, jos turėjo laiko ir
pafilosofuoti.

Sykį viena paklausė:

- Ar tu tiki Dievą?

- Žinoma!

- Iš kur žinai, kad jis yra?

- O kas gi kitas, tavo manymu, kasdien
keičia akvariumo vandenį?

*Gyvenimas teka mumyse lyg rami upė, ir tai -
stebuklas.*

Tačiau ir prie stebuklų priprantama.

*Kiekviena diena yra nauja dovana, baltas ne-
prirašytas popieriaus lapas.*

Ir Dievas mums kasdien keičia vandenį.

Dievas nemiršta

tą dieną, kai paliaujame tikėję

juo kaip Asmeniu,

bet mes mirštame

tą dieną, kai mūsų gyvenimas nusigręžia

nuo nepaliaujamai sklindančio spindesio

ir kasdien neatsinaujina,

atsiverdamas stebuklui,

kurio kilmės joks protas nepajėgia iki galo suvokti.

PASIRINKIMAS

Žmogelį slėgė nesibaigiantys gyvenimo vargai. Jis atėjo guostis pas garsų dvasios mokytoją:

- Nebegaliu daugiau! Tokio gyvenimo neištversiu.

Mokytojas pasėmė saują pelenų ir subėrė juos į skaidraus vandens stiklinę, stovėjusią ant stalo. Vanduo susidrumstė ir pajuodo. Mokytojas tarė:

- Tai - tavo kančios.

Ir išpylė vandenį.

Tada vėl pasėmė saują pelenų, tokią kaip pirmoji, parodė ją žmogui ir, persisvėręs pro langą, sviedė pelenus į jūrą.

Jie akimirksniu išsisklaidė, o jūra liko tokia kaip buvusi.

- Matai? - pasakė mokytojas. - Kiekvieną dieną reikia apsispręsti, kuo būti: ar vandens stikline, ar jūra.

Pernelyg daug mažų širdžių, pernelyg daug svyruojančių sielų, pernelyg daug siauro mąstymo ir šturkščių rankų. Labiausiai mūsų laikais stinga drąsos. Ne kvailo akių draskymo, ne pavojingo

nutrūktgalviškumo, bet tikros drąsos, kuri bet kurio sunkumo akivaizdoje leistų ramiai išstarti: „Išeitis vis tiek yra, ir aš ją būtinai rasiu“.

PAGUNDA

Tvankią vasaros popietę padienis darbininkas gavo nurodymą sukasti šeimininko sodą. Žmogus vangiai ėmėsi darbo ir pradėjo plūsti Adomą, kuris, jo nuomone, esąs visų išnaudojimų kaltininkas.

Priekaištai ir keiksmas pasiekė šeimininko ausis. Šis priėjo ir tarė:

- Ko širsti ant Adomo? Lažinuosi, kad jo vietoje būtum pasielgęs lygiai taip pat.

- Tikrai ne! - atšovė darbininkas. - Aš nebūčiau pasidavęs pagundai!

- Pažiūrėsim! - pasakė šeimininkas ir pakvietė žemkasį pietų.

Nurodytu laiku darbininkas atėjo į šeimininko namus ir šis pakvietė jį į svetainę. Ant padengto stalo puikavosi gardūs valgiai.

- Vaišinkis kuo nori, - tarė šeimininkas. - Tik kol grįšiu, neliesk stalo viduryje stovinčio uždengto sriubos dubens.

Išalkęs darbininkas negaišo nė akimirkos: atsisėdęs kirto visus valgius iš eilės. Galiausiai jo žvilgsnį rakinte prirakino uždengtas dubuo.

Žmogelį pagavo toks nesutramdomas smalsumas, kad jis neišlaikė ir pirštų galiukais vos

vos kilstelėjo dubens dangtį. Iš ten iššoko pelė. Žemkasys bandė ją pačiupti, bet ši išsprūdo jam iš rankų. Prasidėjo gaudynės, žmogus, vaiduodamasis pelę, išvartė kėdes ir stalus. Išgirdęs triukšmą, grįžo šeimininkas.

- Na matai, - palingavo galva ir juokdamasis pridūrė:

- Tavimi dėtas, niekada daugiau nesipiktinčiau Adomu dėl jo klaidos!

„Aš tikrai ne! Aš ne toks! Nieku gyvu nebūčiau taip pasielgęs!“

„Na, tu ir kvailys! Kas gi taip daro...“

Kiek įvairiausių būdų baksnoti pirštu į kitus! Tačiau tas, kuris baksnoja pirštu į kitą, baksnoja pats į save.

Mokinys su pasibjaurėjimu kalbėjo apie „pasaulio žmonių“ godumą ir agresiją. Mokytojas jam tarė:

- Tu man primeni vilką, kurį sykį užplūdo gerumo banga. Išvydęs pelę besivaikantį katina, jis atsigrėžė į kitą vilką, savo bičiulį, ir pasipiktinęs suurzgė: „Ar tik nevertėtų iškaršti tiems netikėliams kailio?“

SAULĖLYDIS

Prieš daugelį metų uolingu kalnynu keliavo misionierius su vedliu - jaunu indėnu.

Kiekvieną vakarą, saulei leidžiantis, visada tuo pačiu metu, jaunasis indėnas šiek tiek pasitraukdavo į šalį, atsigręždavo į saulę ir imdavo ritmingai judinti kojas bei tyliai balsu dainuoti švelnią ilgesingą dainą.

Šokančio ir dainuojančio indėno vaizdas saulėlydžio fone kėlė misionieriaus nuostabą ir smalsumą. Vieną dieną jis ėmė ir paklausė jaunojo vedlio:

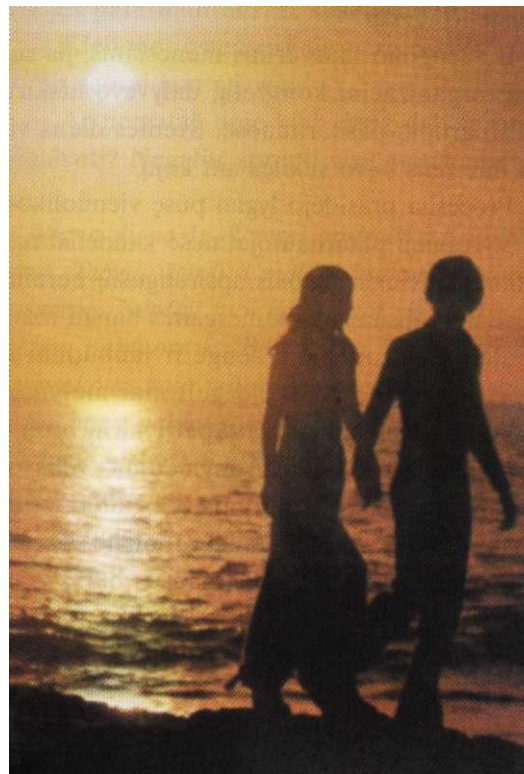
- Ką reiškia šios keistos apeigos, kurias atlieki kas vakarą?

- O, viskas labai paprasta, - paaiškino indėnas. - Tą dainą sukūrėme kartu su žmona. Kai mums tenka kuriam laikui išsiskirti, kiekvienas, kad ir kur būtų, atsigręžia į saulę prieš pat jos laidą ir dainuodamas šoka. Taip net būdami toli kiekvieną vakarą dainuojame ir šokame dauge.

Su kuo šoki tu leidžiantis saulei?

IX amžiaus mistike paliko mums tokią maldą:

*Mano Viešpatie!
Spindi žvaigždės,
įsimylėjusieji užmerkia akis.
Visos mylimosios
lieka vienos su savo mylimaisiais,
o aš esu viena
čia, su tavimi!*

SMULKMENA

Klebonas pedantiškai rūpestingai rengė parapijos iškilmes, ypač - didingą Dievo Kūno procesiją. Norėjo, kad šventė taptų išskirtiniu miestelio įvykiu.

Iki renginio likus trims mėnesiams, jis subūrė organizacinį komitetą, dalyvavo atskirų darbo grupių pasitarimuose. Šventės dieną visas miestelis buvo sukilęs ant kojų.

Procesija prasidėjo lygiai pusę vienuolikos.

Vyresnieji patarnautojai nešė kandelibrus, lydimi spalvingais rūbais apsirengusių berniukų. Baltai apsitaisiusios mergaitės barstė rožių žiedlapius. Procesijoje žengė ir jaunuoliai iš sporto draugijos, vilkėję geltonai mėlynais sportiniais kostiumais, taip pat įvairių brolių vyrai ir moterys, nešini išsiuvinėtomis vėliavomis ir žydromis, geltonomis bei raudonomis juostomis. Už jų ėjo Katalikų draugijos nariai, jaunimo centro ugdytiniai, gausus būrys įvairaus amžiaus parapijiečių ir, žinoma, miestelio pučiamųjų orkestras. Procesija buvo tikrai įspūdinga!

Kai orkestras užgrojo patį iškilmingiausią kūrinį, nuo bažnyčios portalo lėtai pajudėjo

keturių dailių jaunuolių nešamas brokato baldakimas, siuvinėtas auksu ir išpuoštas žvilgančiais raudonais kutais.

Po baldakimu žengė spindinčiais liturginiais rūbais apsivilkęs klebonas. Rankose jis laikė brangakmeniais nusagstyta sunkų aukso ostensorijų.

Staiga prie jo prišoko suglumęs kunigas, lydėjęs patarnautojus, ir sušnabždėjo:

- Klebone, ostensorijoje nėra ostijos!

Šis sausai jam atšovė:

- Ar nematai, apie kiek daug dalykų turiu pagalvoti? Negaliu aprėpti visų smulkmenų!

Vieną dieną šv. Teresei apsireiškė Kūdikėlis Jėzus. Tačiau išgirdusi maldai šaukusį vienuolyno varpą, šventoji tuoj pat pakilo eiti. Kai naujokyno namuose šv. Bernadetai šis įvykis buvo papasakotas kaip nuostabus klusnumo pavyzdys ir jos buvo paklausta, ką ji apie tai mananti, nuolankioji Lurdo aiškiaregė atsakė, kad ji taip nebūtų pasielgusi.

Vienuolės nustebo ir truputį pasipiktino.

Tačiau šv. Bernadeta pridūrė:

- Na, taip, žinoma, aš taip pat būčiau pakilusi. Bet su savimi būčiau išsinešusi ir Kūdikėlį Jėzų. Juolab kad jis ir sverti daug negalėjo.

LINKĖJIMAI

Mažasis Karlas buvo drovus, lėto būdo berniukas. Syki grįžęs iš mokyklos jis pareiškė mamai šv. Valentino dieną norįs parašyti atvirukus visiems klasės draugams.

Mama instinktyviai šūktelėjo:

- Na ką tu! Nėra reikalo!

Ji kasdien stebėjo iš mokyklos einančius vaikus. Jos sūnus visada žingsniuodavo paskutinis. Kiti, eidami būriu, plepėdavo, juokaudavo, triukšmingai kvatodavo. Tačiau Karlo niekada tarp jų nebūdavo. Mama nusprendė padėti sūnui: nupirko spalvoto popieriaus ir flamasterių. Tris savaites kiekvieną vakarą Karlas kruopščiai gamino trisdešimt penkis atvirukus šv. Valentino dienai.

Galiausiai išaušo lauktoji diena. Jaudulio apimtas berniukas nenustygo vietoje. Atvirukus jis rūpestingai sulankstė, susidėjo į kuprinę ir išskubėjo į mokyklą. Mama nusprendė pagaminti sūnui ką nors labai skanaus, kai jis grįš po pamokų. Ji nujautė, kad Karlas liks nusivylęs, tad norėjo bent kiek sušvelninti vaiko skausmą. Berniukas kiekvienam padovanos po atviruką, bet pats negaus nė vieno...

Mama iškepė tortą ir paruošė karšto šokolado. Išgirdusi įprastinį vaikų šurmulį kieme, pažvelgė pro langą. Klegantis jos sūnaus bendraklasių būrys traukė namo. Karlas, kaip visuomet, kulniavo paskutinis. Vienui vienas.

Įgriuvęs į namus, nusviedė ant kėdės kuprinę. Jo rankos buvo tuščios - mama pagalvojo, kad sūnus tuoj tuoj pravirks.

- Tavęs laukia tortas ir šokoladas, - tarė ji, rydama ašaras.

Tačiau berniukas beveik neišgirdo mamos žodžių. Degančiomis akimis jis nuskubėjo koridoriumi tolyn, garsiai kartodamas:

- Nė vieno! Nė vieno!

Mamai dar labiau suspaudė širdį.

Tačiau vaikas pridūrė:

- Aš neužmiršau nė vieno, nė vieno...

*„O mano Siuntėjo valia reikalauja, kad neprაžudyčiau nė vieno, kuriuos jis man pavadė“
(Jn 6, 39).*

Nė vieno.

PANAŠUMAS

Benamių prieglaudoje apsigyvenusį alkoholiką Džiovanį, laikomą nepataisomu girtuokliu, taip paveikė ten dirbusių savanorių kilniaširdiškumas, kad šis staiga ėmė ir visiškai pasikeitė. Vyras tapo pačiu paslaugiausiu žmogumi, kokį kada nors buvo sutikę prieglaudos darbuotojai ir lankytojai.

Dieną naktį Džiovanis nenuilsdamas dirbo. Jis nesipurtė jokių įpareigojimų: nei plauti kambarį, kuriame kažką buvo suvimdę, nei šveisti priterštus tualetus. Visus darbus Džiovanis atlikdavo su šypsena ir nuolankumu, mat jautėsi patenkintas galįs pasitarnauti kitiems. Juo galima buvo pasikliauti, kai reikėjo pamaitinti nusilpusius žmones arba nurengti ir suguldyti į lovas tuos, kurie patys neįstengė to padaryti.

Vieną vakarą, kaip įprastai, prieglaudos salėje kapelionas kalbėjo ten susirinkusiems žmonėms. Šie tyliai klausėsi. Kapelionas ragino melsti Dievą pasikeitimo malonės. Staiga vienas vyriškis pašoko iš vietos, pribėgo prie altoriaus ir, puolęs ant kelių, ėmė šaukti:

- O, Dieve! Padaryk mane tokį kaip Džiovanis! Padaryk mane tokį kaip Džiovanis!

Padaryk mane tokį kaip Džiovanis!

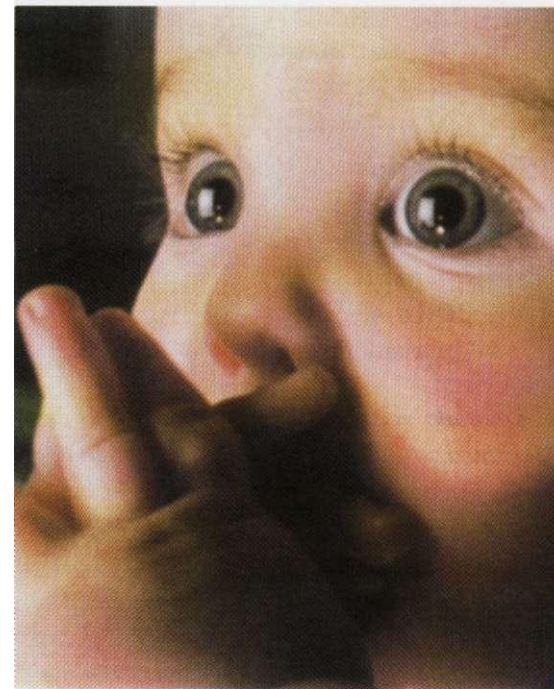
Dvasininkas pasilenkė prie jo ir tarė:

- Sūneli, manau, būtų geriau prašyti: „Padaryk mane tokį kaip Jėzus!“

Žmogus pakėlė į kunigą nustebusias akis:

- O kodėl? Ar Jėzus - toks kaip Džiovanis?

Jei kas nors tavęs paklausia, koks yra krikščionis, vienintelis teisingas atsakymas būtų: „Pažvelk į mane“.

KABLELIS

Sykį gyveno kabelis, džiūste džiūstantis dėl dėmesio stokos. Net pradinės mokyklos vaikai, ir tie dažnai iš jo šaipydavosi.

Ir kam jis galų gale reikalingas? Štai laikraščiuose naudojamas retai arba numetamas bet kur. Kabelis nusprendė sukelti maištą.

Vieną dieną valstybės prezidentas po ilgo pokalbio su priešiškos šalies vadovu parašė trumpą žinutę ir skubiai perdavė ją generolui: „Taika, negalima šaudyti“.

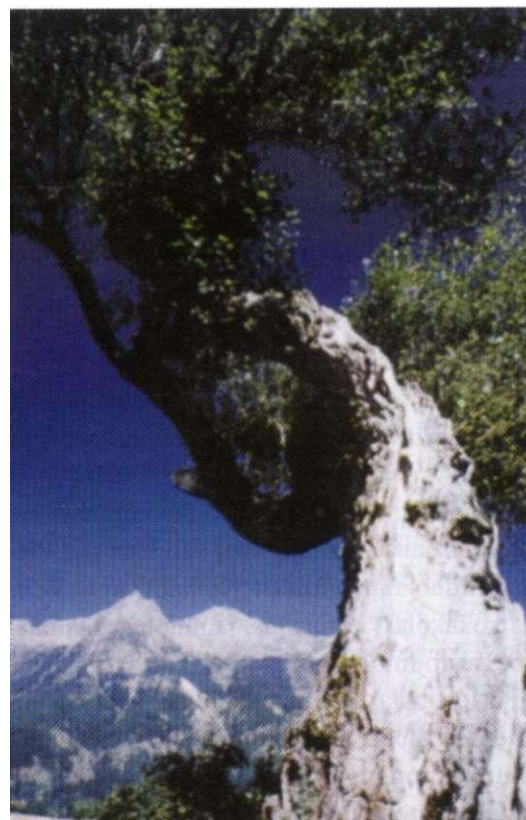
Tuo metu mažas, nepastebimas kabelis nusprendė įgyvendinti savo planą ir šoktelėjo į kitą vietą. Šuolis buvo nedidelis - kabelis persoko vos vieną žodį. Generolas perskaitė tokią žinutę: „Taika negalima, šaudyti“.

Ir kilo pasaulinis karas.

Kolorado valstijos girioje turistai gėrisi milžiniško medžio liekanomis. Medis buvo sulaukęs beveik penkių šimtų metų. Kristupui Kolumbui išsilaipinant Amerikos žemyne, jis buvo dar tik liaunas augalėlis. Vėliau medis iškentė uraganus ir žemės drebėjimus, atsilaikė prieš tūkstančius žaibų ir sniego nuošliaužų. Apglėbti jo storą kamieną išskėstomis rankomis tegalėjo dvidešimt vyrų.

Ir štai vos įžiūrimas vabzdys po medžio žieve padėjo savo mikroskopinius kiaušinius. Iš jų išsirutė mažytės ėdrios lervos. Per kelis mėnesius girios milžinas, nugalėjęs šimtmečius ir audras, sutrešo.

Atkreipk akis į mažus dalykus, nes jie - didelių dalykų pradžia.

JAUNOJI KARTA

Jaunuolis dalyvavo dykumoje surengtose bėgimo lenktynėse, bet, pasiklydęs tarp kopų ir uolų, pametė iš akių orientyrus. Nepasiduo-damas panikai, vaikinai drąsiai ėjo į priekį. Jam beklaidžiojant, praslinko ne viena valanda. Saulė svilino vis stipriau. Vaikinas ėmė silpti.

Galiausiai jaunuolio jėgos visiškai išseko. Kai atsirėmęs į uolą susmuko, jis nė nepastebėjo, kad visai šalia kryžiovosi trys ar keturi bėgimo takai, kuriuos iš tolo buvo sunku įžiūrėti.

- Vandens! - sukepusiomis lūpomis sušnabzdėjo vaikinai.

Atskubėjo gydytojas, garsus medicinos tyrinėjimas. Akylai nužvelgęs nelaimingąjį, jis pamokė:

- Mielasis, nepamiršk, kad tavo organizmui reikia mažiausiai dviejų litrų vandens per dieną. Vanduo tau būtinas! Nekalbu apie visokias kokakolas, kurias jūs, jaunuoliai, maukiate be sustojimo!

Po to prisiartinio mokslininkas ir labai noriai ėmė kalbėti apie H₂O savybes bei molekulių, susijungusių į tokį naudingą cheminį elementą, stebuklą.

Kitu taku atkako šaunus kunigas ir pasakė vaikiniui pamokslą apie tai, kad jo noras yra teisėtas ir kad vanduo, kurio jis taip karštai trokšta, turįs pakylėti jo sielą prie aukštesnių dalykų.

Dar atslūkino girtuoklis, kuris jaunuoliui prieš akis iškėlė butelį likerio ir užtikrino, kad tai daug geriau nei vanduo.

Visi jie priartėdavo ir nutoldavo, smėlio motociklais keldami vien dulkių debesis.

Jaunuolis taip ir liko gulėti ten, kryžkelėje, ant degančio smėlio, ir vis silpnėsiu balsu maldavo:

- Vandens...

Pietų Amerikos kelių - atokių ir ilgų - monotonišką kraštovaizdį pagyvina akmenų krūvos, vadinamosios „ceferinos“. Kiekvienoje šių mažų piramidžių saugoma po vandens butelį.

Vandenį čia palieka tolimųjų reisų vairuotojai, prisimindami vieną atsitikimą.

Sykį šiuose negyvenamuose tyrlaukiuose pasiklydo mama su mažu vaiku. Vaikelis merdėjo iš troškulio, tad motina pagirdė jį savo krauju. Juos pastebėjo pro šalį važiuojantis vairuotojas. Mažylį išgelbėti pavyko, bet jo mama jau buvo mirusi.

Kas šiandien stato „ceferinas“ nūdienos jaunimo keliuose?

PIENAS DIEVUI

Gyvendamas dykumoje, Mozė sykį sutiko piemenį. Praleido su juo ištisą dieną, padėjo melžti avis. Temstant Mozė pamatė, kaip piemuos į patį gražiausią dubenėlį pila truputį pieno ir neša jį padėti ant akmens, kiek toliau nuo savo palapinės.

Mozė paklausė, kam skirtas šis pienas. Piemuos atsakė:

- Tai pienas Dievui.

Smalsumo pagautas, Mozė paprašė piemenį paaiškinti. Šis buvo atviras:

- Visada įpilu geriausio pieno ir aukuju jį Dievui.

Mozė panorė apšviesti naivų piemens tikėjimą, tad klausinėjo toliau:

- Ir Dievas jį geria?

- Žinoma! - sušuko piemuos.

Tada Mozė ėmė aiškinti, kad Dievas yra grynas dvasias ir negali gerti jokio pieno. Piemuos netikėjo, tad Mozė pasiūlė pasislėpti už krūmokšnio ir stebėti, ar Dievas tikrai ateisias gerti jam skirto pieno.

Sutemus piemuos taip ir padarė. Blankioje mėnulio šviesoje jis išvydo iš dykumos atrisnojantį lapiuką. Vikriai apsižvalgęs kairėn ir

dešinėn, žvėrelis metėsi prie pieno ir godžiai jį išlakė. Po to akimirksniu pranyko dykumoje.

Rytojaus dieną Mozė pastebėjo gilų liūdesį piemens veide.

- Gal kas nutiko? - pasiteiravo būsimas pranašas.

- Tu buvai teišus, - sudejavo piemuos. - Dievas yra grynas dvasias ir nenori mano pieno!

Sutrikęs Mozė pasakė:

- Dėl to neverta nusiminti. Užtat dabar žinai apie Dievą daugiau nei anksčiau.

- Taip, - sutiko piemuos. - Tačiau aš netekau vienintelio dalyko, kuriuo galėjau išreikšti jam savo meilę.

Mozė viską suprato. Pasitraukęs į vienuos, jis karštai meldėsi. Naktį jam apsišėiškęs Dievas prabilo:

- Moze, tu suklydai. Taip, aš esu grynas dvasias, bet su malonumu priimdavau piemens aukojamą pieną kaip jo meilės ženklą. O kadangi pieno man nereikia, dalijausi juos su ištroškusiu lapiuku.

Kai kurie manosi esą labai protingi ir šaiposi iš kuklių žmonių ar „bobučiu“ tikėjimo.

Visada atminkime džiaugsmingą Jėzaus maldą:

Aš šlovinu tave, Tėve,

dangaus ir žemės Viešpatie,

kad paslėpei tai nuo išmintingųjų ir gudriųjų,

o apreiškei mažutėliams.

Taip, Tėve, nes Tau taip patiko.

ŽENKLAS

Užklupus siaubingai audrai, sudužo laivas. Vienas nelaimingasis, pasičiupęs sijos nuolaužą, vargais negalais nusikepurnėjo iki negyvenamos salos kranto. Sala buvo ne ką didesnė už jūroje kyšančią uolą, nesvetinga ir dyka.

Vargšelis puolė melstis. Iš visų jėgų prašė Dievą, kad jį išgelbėtų, ir kasdien akylai stebėjo horizontą, ar neatvyksta pagalba. Deja, jūros platybės buvo tuščios.

Po dienos kitos jis ėmėsi veikti. Nusiplūkė iki devinto prakaito, kol pasidirbo šioki toki įnagi medžioklei ir žemdirbystei. Galutinai nusikamavo, kol įžiebė ugnį, susirentė palapinę ir užtvarą nuo siautulingų vėjų.

Praėjo keli mėnesiai. Žmogus ir toliau meldėsi, bet pagalbos kaip nebuvo, taip nebuvo.

Vieną dieną laužo žiežirba nukrito ant šiaudų čiužinio ir šis akimirksniu užsiliepsnojo. Tiršti dūmai kilo į dangų. Visas mėnesių triūsas per kelias minutes virto pelenų sauja.

Žmogus, veltui bandęs gesinti gaisrą, raudodamas sukniubo ant smėlio:

- Kodėl, Viešpatie? Kodėl dar ir tai?

Maždaug po valandos netoliese sustojo didžiulis laivas. Jūrininkai valtele atskubėjo gelbėti žmogaus.

- Iš kur sužinojote, kad aš čia? - paklausė žmogelis, netikėdamas savo akimis.

- Pamatėme kylančius dūmus, - atsakė jūrininkai.

Tavo šiandienos sunkumai - tai kylantys dūmai, pranašaujantys Dievo malonę. Dievas ateis tavęs išgelbėti.

- Koks pats trumpiausias kelias sutikti Dievą?

- Gyventi invalido vežimėlyje, - atsakė kojų neturintis žmogus.

VILNOS SRUOGA

Karaliaus įžengimo į sostinę proga rūmuose buvo iškelta neregėta puota. Ištaingoje salėje valdovas priiminėjo dovanas, kurios buvo viena už kitą brangesnės: išgraviruotus ginklus, sidabro taures, auksu siuvinėtus brokato audinius.

Dovanas teikusiųjų gretos jau retėjo, kai staiga į salę pasiramsčiuodama lazda išlubčiojo valstietė, avėjusi sunkiomis medžio klumpėmis. Tylėdama iš užančio ji išsitraukė rūpestingai į audinio skiautę suvyniotą paketėlį.

Salėje nuvilnijo juoko banga, kai moteris prie karaliaus kojų padėjo baltos vilnos sruogą, gautą iš jos dviejų vienintelių avių ir suverptą per ilgus žiemos vakarus.

Netaręs nė žodžio, karalius oriai nusilenkė, po to, pašaipių žvilgsnių smaugstomai senolei lėtai klibinkščiuojant atgal, davė ženklą pradėti pokylį.

Moteris iškeliavo namo. Temo. Sunkus ir ilgas buvo jos kelias į lūšnelę, suręstą netoli karaliaus girios. Iki šiol varguolės gyvenimo čia niekas netrikdė. Tačiau priartėjusi prie savo namų, ji stabtelėjo apimta panikos.

Valstietės trobelę supo karaliaus kareiviai. Aplink varganą namą jie smeigė žemėn kuoliukus ir rišo ant jų baltos vilnos siūlą.

- O, Dieve, - suaimanavo senolė stingstančia iš baimės širdimi, - karalius įsižeidė dėl menkos mano dovanos... Dabar sargyba mane suims ir nugabens į kalėjimą...

Tačiau išvydęs moteriškę, būrio viršininkas mandagiai jai nusilenkė ir pranešė:

- Ponia, mūsų gerojo karaliaus įsakymu visa žemė, kurią apjuos jūsų dovanotas vilnos siūlas, nuo šiol priklausys jums.

Naujosios valstietės nuosavybės plotas buvo toks, kiek aprėpė siūlas. Moteris gavo tiek, kiek pati padovanojo.

Norime daug, bet dovanoti bijome.

Du vienuoliai augino rožes. Pirmasis kontempliuodavo jų grožį ir svaigdavo nuo jų aromato.

Antrasis gražiausias rožes skindavo ir dovanodavo praeiviams.

- Ką tu darai? - pyko pirmasis. - Kaip gali atsisakyti džiaugsmo, kurį tau teikia rožės ir švelnūs jų kvapai?

- Rožių aromatas lieka rankose to, kuris jas dovanoja kitiems, - ramiai atsakė antrasis vienuolis.

DVI GALVOS

Šiaurės Indijoje, vieno ežero pakrantėje, gyveno keistas paukštis, turėjęs dvi galvas: vieną iš dešinės, kitą iš kairės. Dvi galvas, bet tik vieną kūną.

Sykį, ieškodamas maisto, dešinės galvos akimis jis išvydo laukinio medaus korį ir iškart metėsi prie maisto.

Kairioji galva paprašė:

- Duok ir man.

Tačiau dešinioji nesiklausė, ir pati viską greitai sulesė. Tada kairioji galva nusprendė atkeršyti. Paukščiui skrendant mišku, ji pirmoji pastebėjo karčių uogų krūmokšni. Kairioji galva žinojo, kad šios uogos kenksmingos, taigi prisikirto jų iki soties.

Po to pagalvojo: „Mus ištiks pilvo skausmai. Taip jai ir reikia, tai egoistei iš dešinės. Kitą kartą žinos...“

Netrukus paukščiui ėmė raižyti pilvą: pasirodo, uogos buvo nuodingos, tad po valandėlės jis krito negyvas.

Mirė abi galvos - ir kairioji, ir dešinioji. Nes abiem trūko smegenų.

Taip miršta ir daugelis šeimų. Todėl, kad žmonės bijo mylėti.

- Artimi ryšiai mane visuomet gąsdino, - pripažino studentas, - nes jie užkrauna ant pečių didžiulę atsakomybę. Aš visada baiminausi nepatenkinti daugybės reikalavimų ir nepateisinti lūkesčių, kylančių iš tokio išpareigojimo. Todėl labai nustebau, kad kai galiausiai vis dėlto radau savyje drąsos užmegzti glaudų ir nuolatinių jausminių ryšių, pasijutau daug stipresnis nei anksčiau. Nuo tos akimirkos ėmiau jaustis taip, lyg turėčiau ne vieną, o dvi galvas, keturias rankas, keturis pečius, keturias kojas ir visai kitokį pasaulį. Mano sugebėjimai išreikšti save ir tobulėti, regis, išaugo dusyk, taip pat dvigubai padaugėjo ir pasirinkimo galimybių. Dabar man daug lengviau mylėti kitus. Jaučiuosi nepalyginamai tvirtesnis, o baimė liovėsi mane persekiojusi.

VAGIS ROJUJE

Vagis prisiartino prie dangaus vartų ir ėmė belsti:

- Atidarykite!

Išgirdęs triukšmą, prisiartino rojaus raktais nešinas apaštalas Petras.

- Kas ten?

- Aš.

- Kas tu toks?

- Vagis. Įleisk mane į dangų.

- Nė nesvajok. Vagių mes nepriimame.

- O kas tu toks, kad draudi man įeiti?

- Aš apaštalas Petras!

- Girdėjau apie tave! Tu esi tas, kuris, dar gaidžiui tris kartus nepragydus, iš baimės išsižadėjo Jėzaus. Viską apie tave žinau, gerbiamasis!

Nuraudęs iš gėdos, šv. Petras pasitraukė nuo dangaus vartų ir nubėgo ieškoti apaštalo Pauliaus:

- Pauliau, verčiau tu eik pakalbėti su tuo atvykėliu.

Sv. Paulius iškišo galvą pro vartus:

- Kas ten?

- Čia aš, vagis. Leisk man įžengti į rojų.

- Vagių mes neįsileidžiame!

- O kas tu toks, kad drįsti užverti man kelią?

- Aš apaštalas Paulius!

- Ak, Paulius! Esi tas, kuris jojo iš Jeruzalės į Damaską žudyti krikščionių. O dabar tu rojuje!

Sutrikęs iš gėdos, šv. Paulius grįžo pas Petrą ir viską jam papasakojo.

- Reikia siųsti prie vartų evangelistą Joną, - nusprendė Petras. - Jis niekada nebuvo išdavęs Jėzaus ir gali drąsiai kalbėti su vagimi.

Jonas prisiartino prie dangaus vartų.

- Kas ten?

- Aš, vagis. Įleisk mane į rojų.

- Gali belsti kiek tik nori, vagie. Tokiems nusidėjėliams kaip tu rojuje nėra vietos!

- O kas tu toks, kad neleidi man įeiti?

- Aš esu evangelistas Jonas.

- O, evangelistas Jonas. Kodėl tada apgaulinėjate žmones? Juk Evangelijoje rašėte: „Belskite, ir jums bus atidaryta. Prašykite ir gausite“. Jau dvi valandas beldžiu ir prašau, bet niekas manęs neįsileidžia. Jei tučtuojau nesurasi man rojuje vietos, grįšiu į žemę ir visiems papasakosiu, kad Evangelijoje prirašei melagysčių!

Jonas išsigando ir įleido vagį į rojų.

Kai pamokslininkas ėmė kalbėti apie Gerąją Naująją, vienas žmogus jį pertraukė:

- Kokia čia Geroji Naujiena, jei taip lengva patekti į pragarą ir taip sunku įžengti į rojų?

Rojus - tai gailėstingumo klausimas.

KITI

Tėvas su sūneliu sėdėjo ant suolo prie bažnyčios. Staiga vaikas, palietęs tėvo petį, šūktelėjo:

- Tėti, pažvelk į tą žmogų! Jis miega!

Tėvas, atsigręžęs į sūnų, rimtu balsu tarė:

- Būtų geriau, jei ir tu miegotum, užuot blogai kalbėjęs apie kitus žmones.

Keli senoliai atkako pas tėvą Poemeną ir uždavė jam klausimą:

- Jei bažnyčioje pastebime snaudžiančius savo brolius, ar dera, tavo manymu, jiems įžnybti, kad šie nubustu?

Išminčius atsakė:

- Jei pamatyčiau snaudžiantį brolių, padėčiau jo galvą sau ant kelių ir leisčiau jam ilsėtis.

Visi turime naujai atrasti, ką reiškia žodis „atleidumas“.

BETLIEJAUS VILKAS

Betliejaus apylinkėse gyveno vilkas. Piemenys jo labai bijojo ir kiauras naktis nesudėdavo bluosto, sergėdami savo bandas nuo plėšrūno. Prisiartinęs pilkasis kiekvieną kartą pastebėdavo budintį piemenį. Vilkui iš alkio vis įkyriau urzgė pilvas, plėšrūnas niršo ir tūžo.

Vieną keistą naktį, pilną paslaptinių garų ir šviesos, piemenų laukymėje kilo sąmyšis. Ore virpėjo nuostabios angelų giesmės aidas. Gimė kūdikis, mažutėlis, gležnas tarsi rožės pumpuras.

Vilkas nustebo, kad tie netašyti piemenys kaip akis išdegę bėgo pas vaikėlį.

„Kiek maivymosi dėl kažkokio geltonsnapio“, - kraipė galvą vilkas. Tačiau smalsumo pagautas ir alkio genamas, jis paslapčia nurisnojo piemenims iš paskos. Pamatęs juos žengiančius į tvartą, sustojo šešėlyje ir ėmė lūkuriuoti.

Piemenys nešė dovanas, sveikino ten buvusius vyrą ir moterį, pagarbiai lenkėsi vaikeliui, po to išėjo. Vyras ir moteris, išvargę po dienos rūpesčių ir staigmenų, užmigo.

Niekieno nepastebėtas, plėšrūnas įslinko į tvartą. Jį pamatė tik vaikelis. Atvėręs akeles,

jis žiūrėjo į pamažu grėsmingai artėjantį smailą vilko snukį. Iš pusiau pražiotų vilko nasrų kyšojo liežuvis, pilkasis godžiai alsavo, o siauri jo akių plyšiai degė žiaurumu. Tačiau kūdikis neatrodė išsigandęs.

„Puikus kašnelis“, - pagalvojo vilkas. Jo karštas alsavimas pasiekė vaiką. Pilkasis įsitempė ir jau rengėsi čiupti grobį.

Tuo metu vaikelis pakėlė ranką tarsi mažą liauną gėlę ir švelniai palietė vilko snukį. Pirmą kartą vilko gyvenime kažkas paglostė jo šiurkštų, pasišiaušusį kailį ir niekada jam anksčiau negirdėtu balseliu tarė:

- Aš myliu tave, vilke.

Tą akimirką tamsiame Betliejaus tvartelyje atsitiko neįtikėtinas dalykas. Vilko kailis praplyšo ir nukrito ant žemės lyg senas drabužis. Iš vilkenos išniro žmogus. Tikras žmogus - su kūnu ir krauju. Suklupęs ant kelių, vyras pabučiavo vaikelio ranką ir tyliai jam meldėsi.

Po to žmogus, prieš tai buvęs vilku, išėjo iš tvartelio aukštai pakelta galva ir keliavo per pasaulį, visiems skelbdamas:

- Gimė dieviškas Kūdikis, kuris gali jums padovanoti tikrą laisvę! Atėjo Mesijas! Jis jus pakeis!

Keisti kūrinius juos mylint - toks buvo Dievo planas. Galbūt jis veikia tik su gyvūnais?..

APGULTIS

Pasakojama, kad Los Anžele, kino aktorių ir kūrėjų aplinkoje, kažkuris iš kino pasaulio žmonių, keliančių kitų pavydą ir nuolat vaizduojančių, kad „dalyvauja ypatingame projekte“, taip aprašo įprastinę savo dieną:

„Atsibundate aštuntą. Išgeriate apelsinų sulčių ir jums skirtų vitaminų. Prieš pusryčius pusvalandį pasivaikščiojate su savo šunimi. Po to skaitote laikraščius ir laiškus. Apie pusę vienuoliktos - pirmasis tonizuojantis plaukiojimas baseine, po to - atpalaiduojanti mankšta, dušas, saulės vonios, kitos kūno priežiūros procedūros. Tuomet - priešpiečiai, kuriuos galite valgyti su bičiuliais.

Po priešpiečių ir kavos paprastai peržiūrima filmo vaizdajuostė arba vykstama apsipirkti, taip pat tvarkomi reikalai telefonu. Apie šešioliktą valandą žaidžiate tenisą, golfą arba jodinėjate.

Grįžus namo - antrasis plaukiojimas baseine, raumenų tempimas ir lengvasis kultūrizmas. Po šių pratybų - dušas, masažas ir būtinai partartinas pavakarių pogulis. Kai atsibundate, jums - jau aštuoniasdešimt“.

Aktyvus verslo pasaulio atstovas, nualintas įtampos dėl nesibaigiančios darbų lavinos, atkako pas dvasios mokytoją patarimo. Mokytojas jam tarė:

- Kai žuvis išmetama ant kranto, ji žūva. Taip pat ir tu pradedi merdėti, kai įkliūni į pasaulio rūpesčių žabangus. Žuvis gali išsigelbėti, patekusi į vandenį. O tau reikia tuoj pat grįžti į vienetą.

Verslininkas išsigando:

- Turiu mesti visus darbus ir pasitraukti į vienuolyną?

- Ne, ne. Dirbk ir toliau, tik pasitrauk į savo širdį.

Dvasingumo žodyne yra vienas puikus žodis - „susikaupimas“. Jis nusako akimirką, kai sustojama „sukaupti“ per dieną išbarstytas savo daleles.

GERIAUSIAS VYNAS

Vyras ir moteris susituokė būdami senyvo amžiaus. Koks neišmatuojamas buvo poros džiaugsmas, kai jiedu susilaukė sūnaus! Augino jį su meile, rūpinosi, kiek galėjo, ir nors gyveno skurdžiai, išsiuntė jį į vieno išminčiaus mokyklą, kad sūnelis tobulėtų ir dvasia.

Grįžęs namo, vaikas tetroško vieno - atsidėkoti savo tėvams.

- Ką gero galėčiau jums padaryti? - paklausė jis.

- Brangiausia, ką turime, esi tu, sūnau, - atsakė senoliai. - Bet jei nori ką nors mums padovanoti, tuomet parūpink mums truputį vyno. Mes jį mėgstame, bet jau daug metų, kaip nė gurkšnelio neragavome...

Vaikas neturėjo kišenėje nė skatiko. Vieną dieną, eidamas į mišką malkų, jis pastebėjo iš žemės trykštantį skaidrų šaltinį. Pasisėmęs rieškučiomis vandens, paragavo jo. Vanduo jaunuoliui pasirodė esąs skanesnis už saldžiausią neatmieštą vyną. Pripildė jo ąsotį ir skubiai grįžo namo.

- Štai mano dovana, - tarė vaikas tėvams. - Vyno ąsotis jums.

Tėvai paragavo, ir nors nepajuto nieko kito, tik vandens skonį, nusišypsojo ir iš širdies dėkojo sūnui.

- Kitą savaitę atgabensiu dar, - prižadėjo jaunuolis.

Taip jis darė daug savaitių iš eilės. Abu senoliai išitraukė į žaidimą: pasigardžiuodami gėrė vandenį ir jautėsi laimingi matydami džiaugsmu švytintį sūnaus veidą.

Įvyko stebuklas: senelių ligos dingo, raukšlės išsilygino.

Tarsi vanduo būtų turėjęs stebuklingų galių.

Tai „ačiū“ stebuklas. Yra daug žmonių, kurie dvidešimt, trisdešimt metų nuolat skalbia, lygina, gamina valgi kitiems, palaiko jiems draugiją, slaugo, myli dieną ir naktį. Tačiau niekada taip ir neišgirsta „ačiū“.

Ištarti „ačiū“ - tai ne vien gero išsiauklėjimo ženklas. Tai reiškia pasakyti žmogui: „ Taip, aš matau, kad tu egzistuoji“.

Deja, pasaulis pilnas nematomų žmonių.

BALA

Gatvėje telkšojo maža balutė ir džiaugėsi gyvenimu. Ypač prisilinksmindavo, kai kokio automobilio padedama ką nors aptaškėdavo. Baiminosi tik vieno - saulės.

- Ji atneša mirtį visoms baloms, - šturpdama galvojo.

Pro šalį žingsniavo užsisvajojęs poetas ir nė nepastebėjo, kaip abiem kojom įlipo į balą. Užuoat supykęs, poetas susidraugavo su bala.

- Laba diena, - tarė.

- Laba diena, - atsakė bala.

- Kaip tu čia atsiradai? - pasidomėjo poetas.

Užuoat atsakiusi, bala visa įsitempė ir atspindėjo dangaus skliautą.

Jie ilgai kalbėjosi apie Didįjį Tėvą, lietu ir balos baimę išvysti saulę.

Geraširdis poetas norėjo nuraminti balą. Ėmė jai pasakoti apie neišmatuojamą jūrą, apie joje nardančias žuvis ir džiūgaujančias bangas. Taip pat pasakė jai, kad jūra yra visų pasaulio balų tėvynė ir motina, kad ne tik žemė su jūra, bet ir visos balos už savo gyvenimą turi būti dėkingos saulei.

Poetą ir balą, įsigilinusius į nebylų dialogą, apgaubė vakaro sutemos.

Po kelių dienų poetas grįžo aplankyti savo šlapiosios draugės. Išvydo ją šokančią ore kartu su šiltais saulės spinduliais. Bala paaiškino:

- Tavo dėka aš viską supratau. Kai saulė švelniai mane apglėbė, nieko nebijojau. Leidauisi išdžiovinama ir dabar skrendu kartu su laukinėmis antimis prie jūros. Sudie, ir nepamiršk manęs.

Anglies gabalas jautėsi purvinas, bjaurus, niekam nereikalingas. Jis panoro tapti baltas ir glotnus. Bandė šiam tikslui pasitelkti chemines medžiagas ir chirurgines operacijas. Nieko iš to neišėjo.

- Tau gali padėti tik ugnis, - jam paaiškino.

Anglies gabalas šoko į ugnį. Tapo visiškai kitoks: šviesus, tviskantis, spinduliuojantis, šiltas, keliantis pasigėrėjimą.

- Tu naikini save, - jį išpėjo.

- Užtat skleidžiu šviesą ir šilumą, - atsakė anglies gabalas, pagaliau pasijutęs laimingas.

KAPITALAS

Tėvas, išvaškavęs automobilio kėbulą, rūpestingai jį blizgino. Vienuolikmetis sūnus, braukdamas skuduru per buferius, jam padėjo.

- Matai, sūnau, - kalbėjo tėvas, - automobilis yra šeimos kapitalas: turime jam skirti dėmesio, jėgų ir laiko.

- Žinoma, tėti.

- Šaunuolis, kad supranti!

Akimirką stojo tyla.

- Bet tada aš nesu šeimos kapitalas, - pusbalsiu sumurmėjo sūnus.

- Kaip tai?

- Tu niekada neskiri man laiko.

Koks yra tavo šeimos kapitalas?

Vieno mano bičiulio sūnus eina iš proto dėl krepšinio. O jo tėvas krepšiniu niekada nesi-domėjo. Tačiau vieną vasarą jis paaukėjo savo atostogas, kad nuvežtų sūnų į Europos krepšinio čempionatą, kuriame žaidė įvairių šalių rinktinės. Išvykai prirėkė daugiau kaip trijų savaitių ir nemažai pinigų.

Kai jie grįžo, paklausiau bičiulio:

*- Tai pagaliau tau ėmė patikti krepšinis?
- Ne, ką tu, - atsakė šis. - Bet man labai patinka mano sūnus.*

DIEVO MATAS

Kai karalius Saliamonas nusprendė Dievo garbei pastatyti nuostabią šventovę, keturių pagrindinių sienų statybą patikėjo keturioms skirtingoms gyventojų grupėms: žemės savininkams, amatininkams, pirkliams ir beturčiams.

Pirmosios trys grupės sumokėjo darbininkams ir pavedė jiems visus darbus, o varguoliai patys savo rankomis statė vakarinę sienos dalį.

Statinys iškilo daugybės aukų, žmonių gyvybių kaina.

Tačiau Dievui visų mieliausia buvo vakarinė siena. Viešpats ją palaimino ir saugojo, kad nesugriūtų.

Tai Raudų siena, prie kurios dar ir šiandien ateina melstis žydai.

Išdidusis karalius Kazimieras nusprendė ateities kartoms palikti savosios šlovės ženklą ir miesto centre pastatyti didingą katedrą. Kadangi tai turėjęs būti vien jo nuopelnas, karalius išleido dekretą, draudžiantį kam nors be atlygio prisidėti prie statybos darbų. Už nepaklusnumą grėsė mirties bausmė.

„Tai mano ir tik mano darbas!“ - skelbė karalius. Į viršų kilo įstabus spindintis statinys. Valdovo

darbininkai plušo pamainomis iki devinto prakaito. Net pervežimams naudojami gyvuliai - jaučiai ir arkliai - krisdavo, netekę kvapo. Karalius liepė iškalti didžiulę marmuro lentą ir įmūryti ją ant priekinio fasado, po puikia architektūrine rozete. Ten turėjo puikuotis užrašas: „Pastatyta Dievo garbei karaliaus Kazimiero rankomis“.

Katedros šventinimo dieną karalius atvyko lydintas didikų eisenos. Marmuro lentą dengė šilko skraistė. Kai aikštėn suplaukė nesuskaičiuojama minia džiūgaujantių žmonių, kardinolo ir išsirikiavusių kanauninkų, pasirengusių laiminti, akivaizdoje valdovas davė ženklą atidengti marmuro lentą.

Tačiau staiga minioje nuvilnijo nuostabos šurmulys, o karalius išbalo. Marmuro lentoje didžiulėmis aukso raidėmis buvo iškalta: „Pastatyta Dievo garbei karaliaus Kazimiero ir Teresės rankomis“.

Įniršęs valdovas bandė ištrinti atsiradusį nereikalingą vardą. Tačiau kas rytą jis ir vėl atsirasdavo. Tada liepė surasti tą Teresę. Jam atvedė vargingą moteriškę, kuri, drebėdama iš baimės, prisipažino, kad vieną vakarą, grįždama iš laukų, išvydo nusikamavusius arklius bei jaučius ir slapta davė jiems truputį šieno.

Karalius Kazimieras suprato, koks pasipūtėliškas ir kvailas buvo jo troškimas. Pats Viešpats ant marmuro lentos užrašė kuklios kilniaširdės moters vardą. Tas vardas dar ir šiandien ten yra, nors praėjo jau tūkstantis metų.

TOBULA ŽMONA

Mulai Nasredinui besėdint arbatos parduotuvėje, su juo pasikalbėti atvyko kaimynas.

- Rengiuosi vesti, Mula, - tarė bičiulis, - tad labai nerimauju. Ar tu niekados neketinai vesti?

Nasredinas papasakojo jam savo istoriją:

- Taip, ketinau. Kai buvau jaunas, karštai to troškau. Norėjau rasti tobulą žmoną. Jos ieškodamas, leidausi kelionėn, nuvykau net į Damaską. Ten sutikau labai gražią moterį. Ji buvo grakšti, malonaus būdo ir labai dvasinga, bet visai nepažinojo pasaulio. Tada tęsiau savo kelionę ir nukakau į Ispaniją. Ten sutikau moterį, kuri buvo ir dvasinga, ir pasaulietiška, be to, neregėtai graži, bet mes negalėjome susikalbėti. Galiausiai nuvykau į Kairą ir po ilgai trukusių paieškų radau tą, kurios troškau. Ji buvo kilnios dvasios, gracinga, nepaprastai graži, puikiai jautėsi ir pasaulyje, ir jį peržengiančiose erdvėse. Supratau, kad radau tobulą žmoną.

Bičiulis nustebo:

- Tai kodėl jos nevedei, Mula?

- Ech... - atsiduso Nasredinas, linguodamas galva. - Ji taip pat ieškojo tobulo vyro.

Viengungis paprašė kompiuterio surasti jam tobulą gyvenimo draugę:

- Noriu mažutės grakščios merginos, kuri mėgtų sportą ir grupinę veiklą.

Kompiuteris atsakė:

- Vesk pingviną.

Mylėti - tai priimti kitą tokį, koks jis yra, jo skirtingumą ir trūkumus, nežiūrėti į jį kaip į savo kvailos svajonės kopiją. Tobulas vyras yra tas, kuris nenori tobulos žmonos.

DIDIS VADAS

Tais laikais, kai dar visi vaikščiojo basi, didis indėnų vadas, turėjęs jautrias pėdas ir ne-jautrią širdį, labai kankinosi, kai tekdavo eiti akmenimis ar suskeldėjusią savo genties žeme.

Ilgai mąstęs, jis iškilmingai paskelbė savo sprendimą: įsakė kariams sumedžioti visus krašto bizonus ir minkštu jų kailiu iškloti visą genčiai priklausiusią teritoriją.

Negalėdamas pakeisti savo pėdų, vadas nusprendė pakeisti žemės dangą! Dėl to jam nebuvo gaila išnaikinti visos bizonų rūšies...

Gentis suglumo. Karių delegacija nuvyko pas seną išmintingą genties šamaną prašyti patarimo. Samanas atsakė:

- Pasiūlykite vadui atrėžti du nedidelius bizonų kailio gabaliukus ir jais apsaugoti savo kojas. Kad ir kur jis eitų, kojų jam daugiau neskaudės.

Taip atsirado batai.

Pas gydytoją atėjęs žmogus ėmė skųstis:

-Daktare, man visur skauda. Kai paliečiu galvą, skauda. Kai paliečiu pilvą, štai čia, irgi skauda. Jei pirštu priliečiu kelį, skauda. Gelia ir visos kojas. Ką man daryti? Kaip numalšinti skausmą?

Gydytojas jį atidžiai apžiūrėjo ir tare:

- Tavo kūnas sveikas. Tačiau pirštas sulaužytas.

„Žmogų suteršia vien tai, kas iš jo išeina. Iš vidaus, iš žmonių širdies, išeina pikti sumanymai“ (Mk 7, 20-23).

Norint pakeisti kitus, reikia pradėti nuo savęs.

TARSI VEIDRODYJE

Vieną dieną imperatorius liepė pakviesti vieną iš savo vasalų. Sis visoje karalystėje buvo pagarsėjęs žiaurumu ir klastingumu, o jo pavaldiniai gyveno drebėdami iš baimės. Imperatorius tarė:

- Noriu, kad keliautum j platųjį pasaulį ir surastum man tikrai gerą žmogų.

Vasalas atsakė:

- Taip, pone. Ir klusniai leidosi į kelią.

Jis sutiko daugybę žmonių ir su jais kalbėjosi. Ieškodamas praleido ilgus metus. Galiausiai grįžo pas imperatorių ir tarė:

- Valdove, padariau, ką liepei. Išmaišiau visą pasaulį, kad surasčiau ištis gerą žmogų. Tačiau tokio rasti neįmanoma - visi egoistai ir niekšai. Nėra pasaulyje tokios vietos, kur būtų galima rasti tau reikalingą žmogų.

Imperatorius išsiuntė jį lauk ir liepė pakviesti kitą vasalą, pagarsėjusį kilnumu ir gerumu, labai pavaldinių mylimą. Valdovas jam tarė:

- Mano drauge, norėčiau, kad leistumeisi į kelią ir surastum man tikrai blogą žmogų.

Šis, kaip ir pirmasis, pakluso. Keliaudamas

sutiko daugybę žmonių ir su jais kalbėjosi. Po ilgo laiko grįžęs pas imperatorių, pasakė:

- Valdove, neradau. Mačiau daug lengvabūdžių, pasileidusių žmonių, kurie elgiasi lyg būtų akli, bet niekur neradau tikrai blogo žmogaus. Visi jie geros širdies, nepaisant jų paklydimų.

Pavakary, saulei leidžiantis, valstietis prisėdo ant savo kuklios trobos slenksčio pasimėgauti malonia vėsa. Netoliese vingiavo kelias į miestelį. Juo ėjo žmogus. Išvydęs sėdintį valstietį, pagalvojo: „Na ir tinginys... Užuoat dirbęs, turbūt ištisas dienas leidžia kiurksodamas ant namų slenksčio...“

Netrukus pasirodė kitas keliauninkas. Pamatęs valstietį, ėmė štai ką galvoti: „Šis žmogėnas - donžuanas. Sėdi čia sau ir apžiūrinėja praeinančias merginas, po to tikriausiai jas užkabinėja...“

Trečias keliauninkas praeidamas tarė sau: „Šis žmogus, be abejo, didelis darbštuolis. Triūsė kiaurą dieną, o dabar džiaugiasi užtarnautu poilsiu...“

Iš esmės, mes beveik nieko nežinome apie valstietį, sėdėjusį ant savo namo slenksčio. Tačiau galime daug pasakyti apie tuos tris praeivius: pirmasis buvo tinginys, antrasis linkęs į palaidumą, o trečiasis - labai darbštus.

Viskas, ką sakai, byloja apie tave. Ypač kai kalbi apie kitą žmogų.

PASKUTINIS PRISILIETIMAS

Adomas ir Ieva, išvyti iš žemiškojo rojaus, keliavo pilni pykčio ir kartelio, išbalusiais veidais, skausmingai sukąstomis lūpomis, apmaudo deginamomis širdimis.

Jie kaltino ir užgauliojo vienas kitą, laidė vienas kitam grasinimus.

- Prakeiktasis, tu paskutinis vėpla... - plyšojo Ieva.

- Pati dėl visko kalta! - visa gerkle rėkė Adomas, kol užkimo.

Eidami keliu, jie gniaužė kumščius, jų akys svaidė žaibus, o krūtines slėgte slėgė sunkus akmuo.

Visa tai labai liūdino Dievą.

Todėl jis nusprendė sukurti dar kai ką, ko anksčiau nebuvo numatęs.

Viešpats nepastebimai praslinko tarp vyro ir moters, vos vos paliesdamas jų širdis ir akis.

Ir sukūrė ašaras.

Adomas ir Ieva prapliupo raudoti. Pyktis bei kartelis, kuriuos jie nešėsi savyje, ištirpo. Porą vėl užplūdo švelnumas vienas kitam ir jie apsikabino.

Gali verkti, jei nori.

PAAIŠKINIMAS

Įsiplieskus audringam kivirčiui, kinas įkando kitam žmogui į nosį. Abu buvo nugabenti pas teisėją.

Kinas įžūliai gynėsi:

- Šis žmogus - niekšingas melagis! Jis pats įsikando sau į nosį! - rėkė, baksnodamas pirštu į priešininką.

- Tačiau nosis yra virš burnos, - nesutiko teisėjas. - Kaip tas žmogus galėjo įsikasti pats sau?

- Jis užsilipo ant kėdės, - paaiškino kaltinamasis.

Jeigu nusprendėme ką nors apkaltinti, jokia logika mūsų nesulaikys. Yra žmonių, kurie nenustygsta tol, kol neranda, ką galėtų apkaltinti dėl visko, kas vyksta. Daro tai be gailesčio, „žudiko“ instinkto vedami.

PROGRESAS

Kai mano močiutė vykdavo lankyti savo motinos, jai reikdavo trijų dienų. Vieną dieną ji sugaišdavo keliaudama arkliais kinkytu vežimu. Antrą dieną, atvykusi į vietą, pasakodavo ir išklausydavo paskutines naujienas, truputį padėdavo virtuvėje ir darže. Trečios dienos prireikdavo sukarti tolimą kelią atgal.

Kai mano motina vykdavo lankyti savo motinos, jai pakakdavo dviejų dienų. Ji važiuodavo traukiniais ir jei pavykdavo laiku persėsti į kitą traukinį, jau tos pačios dienos vakare pasiekdavo kelionės tikslą, pasidalydavo paskutinėmis naujienomis ir kitą dieną grįždavo namo.

Kai aš vykstu lankyti savo motinos, man pakanka pusvalandžio. Važiuoju savo automobiliu ir pabūnu pas ją dešimt minučių, nes vaikams ten nuobodu, be to, nuolat vėluoju į parduotuves apsipirkti.

Kai vieną dieną mano duktė vyks lankyti manęs, įdomu, kiek laiko jai prireiks?

Anuomet kaimo vyrai ir moterys susitikdavo prie šaltinio, šnekučiuodavosi, dalydavosi naujienomis, padėdavo vienas kitam pripildyti ąsočius, kibirus, amforas. Atgal žingsniuodavo neskubėdami, nes

jų pečius slėgė nešamas vanduo. Kiekvienas turėdavo laiko ramiai pamąstyti, net pasimelsti.

Vėliau buvo įrengtas vandentiekis. Taigi dabar vandens kiekvienas turi savo namuose. Taip nepalyginamai patogiau ir greičiau. Tik nebėra su kuo pasikalbėti ir nebeliko laiko pamąstyti.

AKIVAIZDUMAS

Kunigas kalbėjosi apie tikėjimą ir religiją su bičiuliu, kuris laikė save abejingu ateistu.

- Tu puikus žmogus ir mielas draugas. Kodėl tau netapus krikščioniu? - skatino kunigas.

- Jei būti krikščioniu yra tai, ką sakai tu, man nepakanka tam jėgų. O jei tai, ką matau aplinkui, tikėjimas manęs visiškai netraukia.

Turistas atvyko į nepažįstamą miestą. Važiuodamas taksi, jis gėrėjosi daugybe bažnyčių, viena po kitos iškylančių prieš akis.

- Šio miesto gyventojai labai myli Dievą, - padarė išvadą keliauninkas.

- Ar jie myli Dievą, nežinau. Tik žinau, kad nemyli vieni kitų! - atsakė taksistas.

„Nėra blogesnio kurčiojo už tą, kuris nenori matyti“, - sakydavo Lao Tse. Žmonės pamiršo klausytis ausimis - jie klauso akimis. Ką jie mato žiūrėdami į „krikščioni“?”

MEILĖS LAIŠKAI

Įsimylėjęlis daugybę mėnesių tuščiai siekė mylimos moters dėmesio ir skausmingai kentėjo dėl jos abejingumo. Galiausiai moteris leidosi įkalbama:

- Ateik tą ir tą valandą į tą ir tą vietą, - tarė jam.

Sutartą valandą sutartoje vietoje įsimylėjęlis atsisėdo šalia savo išsvajotosios. Iš kišenės jis išsitraukė šūsnį meilės laiškų, kuriuos buvo parašęs per ilgus laukimo mėnesius.

Mylinčiojo laiškai buvo aistringi, pilni neišsipildymo skausmo, karšto troškimo patirti meilės ir santuokos džiaugsmą. Jis ėmė juos skaityti savo širdies damai. Valandos bėgo, o vyriškis vis skaitė ir skaitė.

Moteris neištvėrė:

- Siaube, koks tu trenktas. Laiškuose rašai apie mane ir apie tai, kaip manęs trokšti. Tačiau dabar mes esame šalia, o tu vis dar įnikęs į savo kvailus laiškus.

Yra žmonių, kurie sėdi Dievui ant kelių ir monotonišku balsu skaito puslapių puslapius iš aptriušusios maldaknygės.

DĖŽĖ

Maža mergaitė ruošė dovaną Kalėdoms. Didelę dėžę ji suvyniojo į brangų žvilgantį auksinį popierių. Ir popieriaus, ir spalvotos juostos kaspiniui sunaudėjo labai daug.

- Ką darai? - rūščiai subarė ją tėvas. - Sugadinai tiek popieriaus! Ar bent žinai, kiek jis kainuoja?

Apsiašarėjusi mergaitė apsiglėbė dėžę ir susigūžė kampe.

Kalėdų išvakarėse ji ant pirštų galiukų prisitartinė prie tėvo, sėdėjusio užstalėje, ir ištiesė jam puikiąją dėžę.

- Čia tau, tėti, - sušnabždėjo.

Tėvą užliejo švelnumo banga. Ko gero, jis buvo pernelyg griežtas dukrai. Galų gale juk dovana buvo skirta jam...

Jis lėtai atrišo kaspiną, kantriai nuėmė popierių ir atsargiai atidarė dėžę. Ji buvo tuščia!

Ši nemaloni staigmena sugražino pirmąją tėvo pyktį. Jis pratrūko:

- Išeikvojai visą popierių ir juostą vien tam, kad apvyniotum tuščią dėžę?!

Mergaitės akys ir vėl paplūdo ašaromis. Ji gailiai tarė:

- Bet dėžė nėra tuščia, tėti! Aš ten įdėjau milijoną bučinių!

Todėl šiandien vienas žmogus savo darbo kabinete ant rašomojo stalo laiko batų dėžę.

- Juk ji tuščia, - sako jam visi.

- Ne, ji pilna mano dukrelės meilės, - atsako vyriškis.

Sykį gyveno berniukas, kuris eidamas į mokyklą ir joje būdamas visada laikydavo sugniaužtą kairės rankos kumštį. Kai mokytoja jį pakviesdavo atsakinėti, jis atsistodavo, bet kumštis likdavo sugniaužtas. Vaikas rašydavo dešine ranka, o kairiojo kumščio nieku gyvu neatleisdavo.

Vieną dieną mokytoja, norėdama patenkinti savo pačios ir vaikų smalsumą, paklausė, kodėl jis taip elgiasi.

Berniukas nenorėjo atsakyti, bet po to, primygtinai mokytojos ir klasės draugų raginamas, nusprendė atskleisti paslaptį:

- Kai kas rytą išeinu iš namų į mokyklą, mama stipriai pabučiuoja mano kairįjį delną, o paskui, gniauždama mano pirštus, šypsodamasi sako: „Mano vaikelai, tvirtai laikyk saujoje mamos bučinį!“ Todėl visada laikau sugniaužtą kumštį: ten, viduje, - mano mamos bučiny.

JUODAODIS KARALIUS

Trys karaliai buvo kilę iš skirtingų žemės kraštų. Du iš jų buvo baltaodžiai, o trečiasis - juodaodis. Visi trys sekė danguje sušvitusią žvaigždę. Bet štai vieną naktį jie pametė žvaigždę iš akių. Tuščiai žvalgėsi į dangų - niekur nebesimatė spindinčio dangaus kūno, rodžiusio jiems kelią daugybę naktų. Du baltaodžiai karaliai - iš Mesopotamijos kilę išminčiai ir matematikai - tuoj pat ėmė lazdomis braižyti ant smėlio linijas ir apskritimus. Po to įniko į lygtis ir skaičiavimus, vis painesnius ir sudėtingesnius. Jie laikėsi atokiai nuo juodaodžio karaliaus - jų manymu, pastarasis nieko neišmanė apie tikrąjį mokslą.

Juodaodis karalius nusprendė išnaudoti atokvėpio valandėlę. Kupranugariai buvo nuvargę ir ištroškę. „Reikia pasirūpinti vargšais gyvuliais“, - pagalvojo jis. Susiradęs kibirą, nuėjo į kaimelį ieškoti vandens. Grįžęs davė gerti pirmajam kupranugariumi.

Laikydamas kibirą gyvuliui po snukiu, išvydo žvaigždę.

Ji atsispindėjo kibiro vandenyje. Kol kupranugaris godžiai gėrė, žvaigždė tyliai šoko vandens ratiluose. Taip trys karaliai vėl surado kelią į Betliejų.

Dykumos tėvai pasakoja istoriją apie senolį, kuris septyniasdešimt savaitių pasninkavo, valgdamas tik kartą per savaitę. Jis norėjo, kad Dievas jam paaiškintų vieną Šventojo Rašto ištrauką, bet Aukščiausiasis vis tylėjo. Tada senolis tarė sau: „Tiek vargau, bet viskas tuščiai - verčiau eisiu pas brolių, tegu jis man viską paaiškina“. Vos jam užvėrus paskui save duris, senolį aplankė Viešpaties angelas ir jam prabilo: „Pasninko savaitės neprartino tavęs prie Dievo, bet dabar, kai nusižeminai ir nusprendei eiti pas savo brolių, Dievas mane atsiuntė, kad paaiškinčiau tau tą Rašto ištrauką“.

Atskleidęs ištraukos prasmę, angelas pradingo.

ŽIAURI ISTORIJA

Kartą gyveno sau berniukas. Sykį jis apsivogė. Įvykiui iškilus į dienos šviesą, vaikas išsigando, ką pasakys tėvas - doras ir visų gerbiamas žmogus.

Tą vakarą namuose tvyrojo slogi nuotaika. Po vakarienės tėvas su sūnumi pasiliko dviese. Stingdamas iš baimės, berniukas laukė. Tėvas visą vakarą nebuvo prataręs nė žodžio. Staiga vyriškis atsistojo, priėjo prie židinio ir išsitraukė iš ugnies žarsteklį. Geležis buvo aštri ir karšta. Nieko nesakydamas, su žarstekliu rankoje jis žengė prie stalo.

Vaikas iš siaubo išplėtė akis.

Tėvas priėjo prie sūnaus, padėjo savo kairę ranką ant stalo ir, netaręs nė žodžio, smeigė į ją žarstekliu.

Daugiau niekada gyvenime tas vaikas nevogė.

Žinoma, tai žiauri istorija, bet ką galvoji žvelgdamas į Nukryžiuotąjį?

MALDA

Tikybos mokytoja klausinėja vaikų apie maldą:

- Na, pažiūrėkime... Štai tu - ar meldiesi vakarais?

- Žinoma.

- Taip pat ir rytais?

- Ne!

- Kodėl?

- Dieną man nėra ko bijoti.

Dažnai vien baimė verčia melstis. Koks pažeminimas mums patiems ir Dievui!

Malda yra nuoširdi meilės kalba. Malda, kuri padeda patekėti saulei, malda, kuri - priešingai visoms taisyklėms - suskaldo sienas, malda, kuri žino, kad kitapus jos kai kas klausosi.

KELI ŽODŽIAI

Jaunas išpuikęs riteris garsėjo nedoru ir palaidūnišku gyvenimu. Geraširdis vienuolis ragino jį susimąstyti apie tai, kad ateis valanda, kai teks stoti prieš Dievo teisumą, ir kad riteris labai rizikuoja, sunkiomis nuodėmėmis teršdamas savo sielą.

- Aš nieko nebijau, - su panieka atšovė kariūnas. - Žinau, kad Viešpats yra geras ir gailėstingas. Prieš mirdamas, išstariu kelis žodžius, ir būsiu amžinai išgelbėtas. Pasakysiu jam: „Jėzau, pasigailėk, atleisk“.

Vienuolis tik liūdnei palingavo galva, o riteris kvatodamas toliau tęsė savo ydingą gyvenimą.

Vieną dieną, šelstant didžiulei audrai, jis šuoliavo patvinusios upės krantu. Skubėjo į šventę. Tačiau blykstelėjęs žaibas išgąsdino arklių, šis pasibaidė ir nusviedė raitelį tiesiai į šniokščiantį upės sūkurį.

Paskutiniai riterio žodžiai, ištarti prieš mirštant, buvo šie: „Kad tu nusprogtum, šlykštus gyvuly!“

Dvi žuvys plaukė viena šalia kitos. Staiga jaunesnioji paklausė vyresniosios:

- Kas yra tas dalykas, apie kurį visi nuolat kalba?

-Koks?

- Jūra.

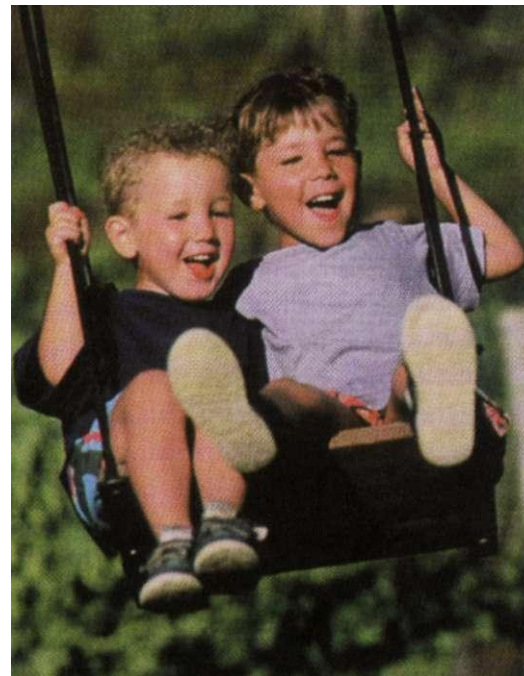
Vyresnioji žuvis pratrūko kvatotis (tiek, kiek tai yra įmanoma žuviai):

- Bet tai ir yra jūra! Mes joje plaukiame.

Jaunesnioji žuvis nepatikliai pakraipė galvą:

- Netikiu. Tai tik sūrus vanduo!

Tačiau kaip tik sūriame kiekvienos dienos vandenyje ir užsitarnaujame amžinybę.

DU GIRININKAI

Du girininkai miške kirto medžius. Kamienai buvo neregėto dydžio, stori, tvirti. Abu vyrai vienodai mikliai darbavosi kirviais, bet dirbo skirtingai: vienas kirto savo medį smūgis po smūgio, nesustodamas, tik trumpai trumpai kvėptelėdamas oro.

Antrasis kas valandą stabtelėdavo atsipūsti.

Saulei leidžiantis, pirmasis medkirtys savo darbą tebuvo įpusėjęs. Žmogų merkė prakaitas, jis jautėsi mirtinai nusiplūkęs ir vos nulaikė rankose kirvį. O antrasis savąjį medį jau buvo ramiai bebaigęs kirsti, nors jiedu pradėjo darbą kartu ir abu medžiai buvo vienodo storumo!

Pirmasis girininkas netikėjo savo akimis:

- Nieko nesuprantu! Kaip tau tai pavyko, nors ir ilsėjaisi kas valandą?

Antrasis nusišypsojo:

- Tu matei tik tai, kad aš ilsėjaisi. Tačiau nepastebėjai, kad ilsėdamasis galandau kirvį.

Tavo dvasia - tarsi kirvis. Neleisk jai surūdyti. Kasdien ją truputį pagalask:

1. *Dešimt minučių ramiai pasėdėk ir paklausyk muzikos.*
2. *Vaikščiok pėsčiomis visada, kai tik gali.*
3. *Kasdien apkabink mylimus žmones ir išstark jiems: „Myliu tave“.*

4. *Švėsk gimtadienius, vardadienius, jubiliejus ir kitas progas, kurios tik tau ateina į galvą.*
5. *Būk malonus su visais. Net ir su tais, su kuriais kartu gyveni.*
6. *Šypsokis.*
7. *Melskis.*
8. *Padėk tam, kam reikia tavo pagalbos.*
9. *Pasilepink.*
10. *Žiūrėk į dangų ir siek aukštų idealų.*

MĖNULIS

Sykį gyveno mergaitė, kuri kiekvieną naktį žiūrėdavo į mėnulį. Jai atrodė, kad sidabru spindinčiame dangaus diske ji išžiūri nepažįstamo jaunuolio veido kontūrus. Bet gal tai tebuvo slaptos svajonės atspindys? Mergaitė dūsavo ir laukė.

Kitoje pasaulio pusėje gyveno jaunuolis, kuris taip pat kas naktį žvelgdavo į mėnulį. Jam atrodė, kad blyškiame apskritime jis regi švelnų ir viliojantį mergaitės profilį.

Jaunuolis buvo įgudęs lankininkas.

Taigi vieną naktį į savo lanką jis įsidėjo pačią tvirčiausią ir greičiausią strėlę, iš visų jėgų ją įtempė ir paleido strėlę į ramų mėnulio veidą.

Strėlė, kieta kaip plienas ir greita kaip žaibo tvyksnis, kliudė mėnulį ir atskėlė jo gabalėlį. Krisdamas mėnulio gabalėlis suskilo į dvi lygias dalis.

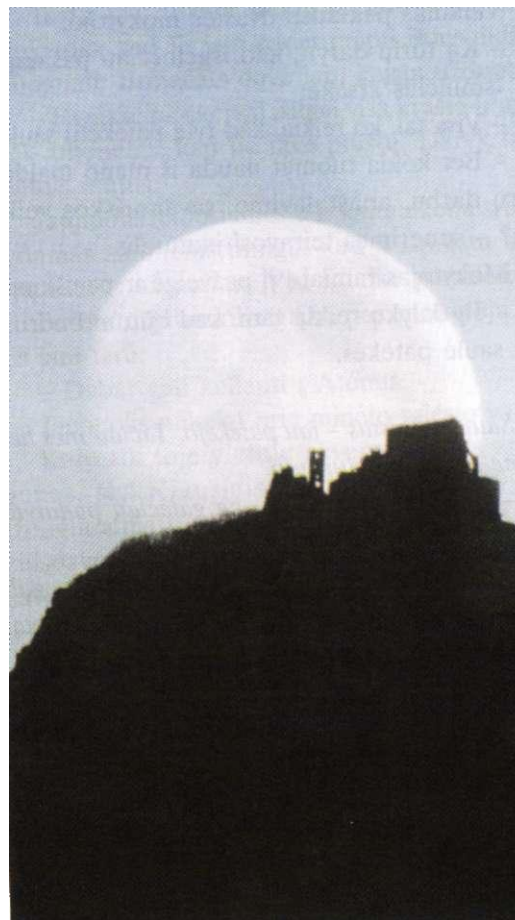
Viena nukrito mergaitei į rankas, kita - po jaunojo lankininko kojomis.

Abu pasikabino mėnulio gabalėlį ant kaklo tarsi brangakmenį.

Ar jie kada susitiko? Galbūt.

Tačiau visi mes, žmonės, esame į juos panašūs ir klaidžiojame po pasaulį, nešiodamiesi su savimi pusę svajonės.

Labai galimas daiktas, kad nežinai, kas turi antrąją tavo svajonės pusę. Todėl tam, kad nesuklystum, būk nuoširdus su visais, kuriuos sutinki.

ATSAKOMYBĖ

Vaikinas paklausė dvasios mokytojo:

- Ką turiu daryti, kad išgelbėčiau pasaulį?
Išminčius atsakė:

- Visa tai, ko reikia, kad rytą patekėtų saulė.

- Bet kokia tuomet nauda iš mano maldų, gerų darbų, apaštalavimo, savanoriškos veiklos? - sunerimęs teiravosi jaunuolis.

Mokytojas ramiai į jį pažvelgė ir paaiškino:

- Tų dalykų reikia tam, kad būtum budrus, kai saulė patekės.

Saulė - Kristus - jau patekėjo. Tačiau mes liekame toliau snūduriuoti.

- Ar tikrai nėra nieko, ką galėčiau padaryti, kad būčiau apšviestas?

- Na, - linksmi tarstelėjo mokytojas, - gali daryti kaip ta senutė, kuri stūmė vagono sieną, kad traukinys judėtų į priekį.

UŽKARIAUTOJAS

Turtingas, aukštų siekių jaunuolis paprašė mokytojo, kad šis jam padėtų tapti išties didžiu žmogumi. Išminčius davė jam keistą užduotį:

- Išvaikščiok skersai išilgai visą kraštą ir mokėk žmonėms, kad jie tave plūstų. Daryk taip vienus metus.

Jaunuolis leidosi miestų ir kaimų keliais, siūlydamas žmonėms pinigų, kad jį išplūstų kuo bjauriau ir užgauliau. Visi jį laikė pamišėliu.

Po metų jaunuolis grįžo pas mokytoją. O šis jam tarė:

- Dabar gali keliauti į Atėnus.

Jaunuolis nukako prie minėto miesto vartų.

Kaip tik toje vietoje gyveno keistas žmogėnas, šlykščiausiais žodžiais plūdes visus, įžengiančius į miestą. Pažeminti žmonės išsižeisdavo, užsiliepsnodavo pykčiu, prarasdavo savitvardą, imdavo jam grasinti.

O jaunuolis pratrūko griausmingai kvatotis:

- Tik pamanyk, aš ištisus metus mokėjau žmonėms pinigų, kad jie padarytų tai, ką tu čia darai už dyką!

Keistasis keikūnas staiga surimtėjo ir tarė:

- Įeik, miestas tavo!

Pats naudingiausias elektrinių prietaisų klavišas yra „pauzė“. Pasaulį valdys tas, kuris moka valdyti save.

PAGALBA

Prie liauno medelio kamieno sodininkas prirtvino storą uosio kuolą, kad šis jį laikytų ir padėtų tiesiai augti.

Kilus vėjui, jaunas medelis imdavo purtyti savo vis vešlesnę galvą, muistytis ir šaukti:

- Paleisk mane, susimildamas! Ko taip stipriai laikai? Pažiūrėk, visi kiti šoka kartu su vėju. Kodėl tik aš turiu stovėti kaip įbestas?

- Tu sulūžtum, - ramiai atsakydavo kuolas. - Arba išaugtum kreivas, sulinkęs ir negražus.

- Paleisk mane, senas pavyduoli, sakau tau!

Jaunas medelis iš visų jėgų stengdavosi ištrūkti, bet neperkalbamas kuolas tvirtai jį laikė savo kietomis rankomis.

Vieną vasaros vakarą tvykstelėjo žaibai, sugriaudėjo perkūnija, iš dangaus pasipylė smarki kruša. Atūžė nuožmus škvalas. Blaškomos įnirtingų vėjo gūsių, medelio šakos traškėjo, o lapų vainikas šlavė žemę. Stipresni šuorai beveik rovė jį su visomis šaknimis.

- Man galas, - išsigando medelis.

- Laikykis, sūnau! - sušuko senasis kuolas ir, įtempęs visas savo medinių raumenų jėgas, metė ryžtingą iššūkį vėtrai.

Prasidėjo ilga, nuožmi, sekinanti kova. Galiausiai vėjas nurimo, o medelis liko sveikutėlis. Tik senasis kuolas buvo negyvas: styrojo nebylus, suskaldytas į dvi sueižėjusias nuolaužas. Viską supratęs, medelis pravirko gaudžiomis ašaromis:

- Nepalik manęs! Man tavęs reikia!

Tačiau atsakymo neišgirdo.

Nuskilusi kuolo dalis, laikoma virvės, vis dar buvo prisišliejusi prie medelio kamieno. Tai atrodė lyg paskutinis apkabinimas.

Šiandien pro šią vietą žingsniuojantys praeiviai gėrisi tvirtu medžiu, kuris, kilus vėjui, regis, švelniai supa seną sudžiūvusio medžio pliauską.

Labai seniai tolimame krašte pasiligoję senyvi žmonės būdavo paliekami mirti ant niūraus uolėto kalno. Vieną dieną jaunas valstietis gabenas į tą kalną savo seną tėvą. Atrėmęs senolį į uolą, jau buvo jį bepaliekas, bet tėvas paprašė:

- Padėk man nusigauti šiek tiek aukščiau.

- Kodėl? - pasiteiravo sūnus.

- Būtent šioje vietoje palikau mirti savo tėvą. Norėčiau mirti kur nors kitur.

Jaunuolis suprato, kad po kokių trisdešimties metų ir jam pačiam atsitiks taip pat.

Jis užsikėlė tėvą ant nugaros ir parnešė namo.

AMŽINYBĖ

Gyveno sykį vienuolis - tykiai ir ramiai. Tik vienas dalykas jį trikdė - amžinybės baimė. Išrinktieji rojuje gieda garbės himnus Dievui kaip ir vienuoliai. Kurį laiką tai malonu. Tačiau daryti tai visą amžinybę! Nejaugi po kokio milijono metų tu laimingųjų, patekusių Viešpaties akivaizdon, neužplūsta neišmatuojamas nuobodulys?

Vieną pavasario dieną vienuolis kaip paprastai išėjo pasivaikščioti po vienuolyną supusį mišką. Oras buvo šiltas ir gaivus, kvepėjo žolynai ir gėlės.

Prisiminęs jį neraminusį klausimą, vyras giliai atsiduso. Jam virš galvos ėmė sukti lakštingala. Vienuolį taip užliejo švelni, tyra, melodinga giesmė, kad nuščiuvęs jis viską pamiršo. Nieko nuostabesnio gyvenime nebuvo girdėjęs, tad akimirka sustingo, apimtas ekstazės.

Atsikvošėjęs prisiminė, kad jau laikas mels-tis, tad nuskubėjo į vienuolyną. Keista: prieangyje jis išvydo nepažįstamą vienuolį budėtoją. Pro šalį praėjo taip pat niekada nematytas brolis, po to - dar vienas.

- Ko pageidautumėte? - mandagiai pasiteiravo budėtojas.

Nieko nesuprasdamas, suirzęs vienuolis atšovė, kad jam reikia patekti į vidų, nes jis

vėluojas maldai. Nepažįstamasis žiūrėjo į jį klausiamu žvilgsniu.

Tada nekantraujantis vienuolis audringai pareikalavo iškviešti abatą. Deja, abatas taip pat pasirodė esąs jam nepažįstamas, tad vargšas vienuolis tiesiog nustėro iš siaubo. Užsikirdamas jis ėmė lementuoti, kad tik trumpam buvo išėjęs iš vienuolyno pasivaikščioti, kad minutėlę sugaišo klausydamas lakštingalos giesmės, bet po to parskubėjo, kad nepavėluotų popietinei maldai. Vyresnysis įdėmiai jo klausėsi.

- Prieš šimtą metų, - galiausiai tarė abatas, - vienas šio vienuolyno brolis būtent šiuo metų laiku ir tą patį valandą buvo išėjęs iš vienuolyno ir negrižo. Niekas daugiau jo nėra matęs.

Tada vienuolis suprato, kad Dievas jį išklausė. Šimtas metų jam praskriejo lyg paukščio giesmės sukeltos ekstazės akimirka, tad amžinybė yra niekas kitas kaip akimirka Dievo ekstazėje.

Pranašas nesiliovė lindęs Dievui į akis:

- Kodėl nepadarei to? Kodėl nepasirūpini anuo? Nejaugi nori, kad viskas taip ir tęstųsi? Nagi, įsikišk! Paskubėk, nesusivėlink! Kas bus su pasauliu, jei viskas taip klostysis ir toliau?

Galiausiai Dievas jam prabilo:

- Ko taip jaudiniesi? - tarė. - Palauk, kol praeis šie trisdešimt penki tūkstančiai metų, tada ir pamatysi..."

Dievo laikas kitoks nei žmonių.

PATARIMAS

Moteris, atvykusi pas žinovą, paprašė jo pagalbos:

- Gal padėtumėte išspręsti vieną didžiulę problemą? Man kyla sunkumų bendraujant su vyru. Kiekvieną vakarą, vos tik jis grįžta namo, tarp mūsų išiplieskia nesibaigiantys ginčai.

Žinovas atsakė:

- Tai lengva.

- Puiku. Ką turiu daryti?

- Kas vakarą, išgirdusi savo vyrą rakinant namų duris, įsidėkite į burną šias keturias rausvas piliules, bet ne visas iš karto, o vieną po kitos. Po to lėtai jas čiulpkite. Labai labai iš lėto.

Po savaitės moteris vėl pasirodė. Ji atrodė atsipalaidavusi ir švytėte švytėjo:

- Tos piliulės stebuklingos! Norėčiau gauti jų visą dėžę. Nuo tada, kai pradėjau jas vartoti, šeimoje daugiau nekilo jokių vaidų.

Užsienio reikalų ministras prancūzas Robertas Schumanas sykį pasakojo, kodėl niekada nesukūrė šeimos.

- Prieš daugelį metų, važiuodamas metro, netyčia užmyniau vienai poniai ant kojos. Man nespėjus atsiprašyti, ji per petį prapliupo šaukti: „Kvėša tu paskutinis, silpnaproti kerėpla, žiūrėk,

kur statai kojas!“ Tačiau atsigręžusi į mane, ji nurauodo ir sutrikusi tarė: „Ak, pone, labai atsiprašau! Aš maniau, kad tai mano vyras...”

„ Taip pat ir liežuvis yra mažas narys, bet moka girtis didžiais dalykais. Žiūrėkite, kokia mažą ugnelę padega didžiausią girią; ir liežuvis yra ugnis! [...] Kiekviena žvėrių, paukščių, šliužų ir jūros gyvūnų veislė yra sutramdoma ir prijaukinama žmogaus prigimties jėga. O liežuvio joks žmogus nepajėgia suvaldyti“ (Jok 3, 5-8).

PRINCESĖ

Seniai seniai gyveno karalius. Jis turėjo labai gražią ir protingą dukrą. Tačiau princesę kamavo nežinoma liga: jai augant, vis labiau silpo jos rankos ir kojos, o rega ir klausia darėsi vis aštresnės. Geriausi gydytojai bergždžiai stengėsi ją išgydyti.

Ir štai vieną dieną į rūmus atvyko senolis, apie kurį buvo sakoma, kad jis žinąs gyvybės paslaptį. Dvariškiai puolė jo prašyti, kad šis padėtų sergančiai karalaitei. Senolis padavė mergaitei iš gluosnio vytelių nupintą dengtą krepšį ir tarė:

- Turėk ir rūpinkis juo. Tai tave išgydys.

Nudžiugusi princesė viltingai pakėlė krepšio dangtį, bet tai, ką ji pamatė viduje, tik dar skaudžiau ją prislėgė - pintinėje gulėjo kūdikis, sužalotas dar sunkesnės ir skausmingesnės ligos nei jos.

Princesės širdį užplūdo gailestis. Nepaisydama veriančio skausmo, ji paėmė mažylį ant rankų ir ėmė juo rūpintis. Bėgo mėnesiai, bet princesė nenuleido nuo vaikelio akių. Maitino, glostė, šypsojosi jam. Budėjo prie jo naktimis, švelniai kalbino. Tam reikėjo didžiulį pastangų ir ji turėjo tvirti skausmą.

Praėjus septyneriems metams, atsitiko netikėtas dalykas. Vieną rytą vaikelis pradėjo šypsotis ir vaikščioti. Princesė jį pakėlė ant rankų ir juokdamasi bei dainuodama ėmė šokti. Lengva ir grakšti kaip niekada anksčiau. Net nepastebėjo, kad ir ji pati jau buvo išgijusi.

Viešpatie, kai esu alkanas, atsiųsk man tą, kuriam reikia maisto.

Kai esu ištroškęs, atsiųsk man tą, kuriam reikia vandens.

Kai man šalta, atsiųsk man tą, kurį reikia sušildyti.

Kai mane veria kančia, atsiųsk man tą, kuris ieško paguodos.

Kai mano kryžius tampa nepakeliamai sunkus, duok man ir kito kryžių, kad neščiau drauge su juo.

Kai lieku tuščiomis rankomis, atsiųsk man tą, kuris stokoja.

Kai man stinga laiko, atsiųsk man tą, kuriam tuo metu reikia pagalbos.

Kai prarandu drąsą, atsiųsk man tą, kurį reikia padrąsinti.

Kai noriu būti suprastas, atsiųsk man tą, kuriam reikia, kad jį suprasčiau.

Kai noriu, kad kas nors manimi pasirūpintų, atsiųsk man tą, kuriuo galėčiau pats pasirūpinti.

Kai galvoju apie save, atgręžk mano mintis į kitus.

ŠAUKŠTELIS

Gulėdama ligoninės palatoje, giedro veido senučiukė kalbėjosi su atėjusiu ją aplankyti klebonu:

- Viešpats man dovanojo puikų gyvenimą. O dabar jau esu pasirengusi išvykti.

- Žinau, - sumurmėjo klebonas.

- Trokštu tik vieno dalyko: kai mane laidos, norėčiau laikyti rankoje šaukštelį.

- Šaukštelį? - gerasis klebonas neteko žado. - Kodėl nori būti palaidota su šaukšteliu rankoje?

- Man visada patikdavo dalyvauti parapijos vaišėse. Atsisėdusi prie stalo, iškart žiūrėdavau, ar prie lėkštės padėtas šaukštelis. Žinote kodėl? Šaukštelis reiškė, kad vaišių pabaigoje bus patiektas tortas arba ledai.

- Na ir?

- Tai, kas geriausia, būna pabaigoje! Tą ir noriu pasakyti savo laidotuvių dieną. Kai žmonės prieis prie karsto, jie būtinai paklaus: „Kodėl ji laiko šaukštelį?“ Noriu, kad jiems paaiškintumėte, jog laikau šaukštelį todėl, kad atėjo tai, kas geriausia.

Gydytojui nedavė ramybės pacientas, kuris be galo baiminosi mirties:

- Kaip viskas bus, daktare? Kas su manimi nutiks?

Pakilęs eiti, gydytojas atidarė duris. Į kambarį vikriai išspruko mažytis ligonio šunelis. Lodamas ir vizgindamas uodegą, gyvūnelis užšoko ant lovos ir puolė meilingai laižyti šeimininko rankas bei veidą.

Gydytojas tarė:

- Bus būtent taip. kažkas atvers duris ir...

TURINYS

KAS MUMIS RŪPINASI 3	DIDIS VADAS 46
PASIRINKIMAS 4	TARSI VEIDRODYJE 48
PAGUNDA 6	PASKUTINIS PRISILIETIMAS 50
SAULĖLYDIS 8	PAAIŠKINIMAS 51
SMULKMENA 10	PROGRESAS 52
LINKĖJIMAI 12	AKIVAIZDUMAS 54
PANAŠUMAS 14	MEILĖS LAIŠKAI 55
KABLELIS 16	DĖŽĖ 56
JAUNOJI KARTA 18	JUODAODIS KARALIUS 58
PIENAS DIEVUI 20	ŽIAURI ISTORIJA 60
ŽENKLAS 22	MALDA 61
VILNOS SRUOGA 24	KELI ŽODŽIAI 62
DVI GALVOS 26	Du GIRININKAI 64
VAGIS ROJUJE 28	MĒNULIS 66
KITI 30	ATSAKOMYBĖ 68
BETLIEJAUS VILKAS 32	UŽKARIAUTOJAS 69
APGULTIS 34	PAGALBA 70
GERIAUSIAS VYNAS 36	AMŽINYBĖ 72
BALA 38	PATARIMAS 74
KAPITALAS 40	PRINCESĖ 76
DIEVO MATAS 42	ŠAUKŠTELIS 78
TOBULA ŽMONA 44	

Bruno Ferrero

AUKSINIŲ ŽUVELIŲ PASLAPTIS

Trumpi pasakojimai sielai

Redaktorė Inga Pilipaitė

Viršelio dailininkas Ramūnas Krupauskas

Leidiniui panaudotos iliustracijos iš Bruno Ferrero knygos

„Auksinių žuvelių paslaptis“ italų kalba.

2003 09 10. Tiražas 5000 egz. Užsakymas 695.

Leidykla „Katalikų pasaulis“, Dominikonų g. 6, LT-2001, Vilnius

Spausdino UAB Adomo Jakšto spaustuvė, Girelės g. 22, LT-4230, Kaišiadorys

Leidykla „Katalikų pasaulis“
išleido šias *Bruno Ferrero*
„TRUMPŲ PASAKOJIMŲ SIELAI“ knygas:

Rožės dvelksmas, 1998

Ar ten aukštai kas nors yra?, 1998

Svirplio giesmė, 2000

40 pasakojimų iš dykumos, 2001

Kartais užtenka vieno saulės spindulio, 2002

Tai žino tik vėjas, 2003

Ratilai vandenyje, 2003

Auksinių žuvelių paslaptis, 2003